COMISIA COMUNITĂȚILOR EUROPENE

Bruxelles, 8.2.2007
COM(2006) 744 final

CARTE VERDE

privind revizuirea acquis-ului în domeniul protecției consumatorilor

CARTE VERDE

privind revizuirea acquis-ului în domeniul protecției consumatorilor

Cuprins

1. Introducere 3

2. Informații de bază 3

2.1. Obiectivul şi statutul revizuirii 3

3. Teme Principale 6

3.1. Noi dezvoltări ale pieței 6

3.2. Fragmentarea normelor 6

3.3. Lipsa de încredere 7

4. OPTIUNI POSIBILE PENTRU VIITOR 8

4.1. Opțiunea 1: abordarea verticală 8

4.2. Opțiunea II: abordarea combinată (Instrument orizontal combinat acolo unde este necesar cu acțiune pe verticală) 8

4.3. Opțiunea III: „nici o acțiune legislativă” 9

4.4. Domeniul posibil al unui instrument orizontal 9

4.5. Gradul de armonizare 10

4.6. Consultarea conținută în Anexa I 11

ANEXA I TEME DE CONSULTARE

ANEXA II DIRECTIVE ÎN CURS DE REVIZUIRE PRIVIND PROTECȚIA CONSUMATORILOR

1. INTRODUCERE

Prin această Carte Verde, Comisia Europeană solicită tuturor persoanelor interesate să-şi exprime opiniile asupra temelor identificate în contextul Revizuirii acquis-ului în domeniul protecţiei consumatorilor prin prezentarea replicilor lor (marcate „Răspuns la Cartea Verde de Revizuire a acquis-ului în domeniul protecţiei consumatorilor") nu mai târziu de 15.5.2007, la următoarea adresă

Comisia Europeană
Direcţia Generală pentru Sănătate şi Protecţia Consumatorilor
Rue de la Loi 200
1049 Bruxelles
Belgia

Sau via e-mail la SANCO-B2@ec.europa.eu

Răspunsurile şi observaţiile vor fi publicate pe website-ul Direcţiei Generale pentru Sănătate şi Protecţia Consumatorilor al Comisiei Europene, cu excepţia cazului în care respondenţii au obiecţii clare în acest sens. Comisia va examina contribuţiile şi va publica o sinteză în cursul primei jumătăţi a anului 2007. În funcţie de rezultatele consultaţiei, Comisia va decide dacă este necesară luarea unei iniţiative legislative. Orice propunere legislativă va fi însoţită de o analiză de impact.

2. INFORMAŢII DE BAZĂ

2.1. Obiectivul şi statutul revizuirii

Comisia a lansat Revizuirea acquis-ului în domeniul protecţiei consumatorilor în 2004[1] cu obiectivul de a atinge mai uşor scopurile privind îmbunătăţirea reglementării prin simplificarea şi completarea cadrului de reglementare existent. Procesul de revizuire este conturat în cadrul Comunicării din 2004 asupra Dreptului contractual european şi revizuirea ulterioară a acquis-ului: calea care va fi luată.[2]

Revizuirea acoperă opt directive ţintind către protecţia consumatorilor[3].Obiectivul central al Revizuirii constă în realizarea unei pieţe interne a consumatorilor care să menţină un echilibru între nivelul ridicat al protecţiei consumatorilor şi competitivitatea întreprinderilor, în timp ce asigură respectarea strictă a principiului subsidiarităţii. La sfârşitul exerciţiului, ideal ar fi să putem spune consumatorilor UE: „oriunde te găseşti pe teritoriul UE şi orice ai cumpăra, drepturile tale esenţiale sunt aceleaşi." Această viziune coincide cu abordarea Comisiei în Comunicarea sa "Un

---

1 COM(2004) 651 final, JO C 14, 20.1.2005, p.6.
2 COM(2004) 651 final, JO C 14, 20.1.2005, p.6.
3 Listat în Anexa II. Este important să se consemneze că ceea ce este menţionat drept „Acquis-ul în domeniul protecţiei consumatorilor " nu cuprinde toată legislaţia cu privire la protecţia consumatorilor în UE. Recent adoptata Directivă asupra practicilor comerciale neloiale nu intră sub incidenţa acquis-ului în domeniul protecţiei consumatorilor , de exemplu. În plus, multe prevederi ce au drept scop protecţia consumatorilor se pot găsi în cadrul legislaţiei UE specifice unui sector, ca de exemplu legislaţia în domeniul e-comerţului, serviciilor financiare.

Proiect pentru cetăţeni – ce produce rezultate pentru Europa”[4].. Cu alte cuvinte, încrederea consumatorilor în piaţa internă trebuie întărită prin asigurarea unui nivel ridicat de protecţie peste tot în UE. Consumatorii trebuie să fie capabili să se bazeze pe drepturile echivalente şi să apeleze la măsuri echivalente dacă există nereguli.

De asemenea, trebuie să ne asigurăm că întreprinderile, nu doar IMM-urile, pot beneficia de pe urma unui cadru de reglementare mai predictibil şi de legi UE mai simple pentru scăderea costurilor de conformare şi, în general, pentru a le permite să facă comerţ mai uşor în UE, indiferent de locul unde sunt stabilite.

Este posibil ca revizuirea acquis-ului în domeniul protecţiei consumatorilor să asigure o oportunitate unică de modernizare a directivelor existente a consumatorilor, pentru a simplifica şi îmbunătăţi cadrul de reglementare pentru personal şi consumatori şi pentru a îmbunătăţi sau extinde, dacă este necesar, protecţia oferită consumatorilor. Aceast demers este în conformitate deplină cu modernizarea Pieţei interne. În acest scop, sunt revizuite directivele, ca un tot unitar şi individual, pentru a identifica lacunele de reglementare şi deficienţele care le afectează, precum şi problemele specifice directivelor individuale. Aşa cum se preconizează în Primul raport de progres anual[5], această Carte Verde stabileşte etapa de diagnostic a revizuirii, însumează constatările iniţiale ale Comisiei şi solicită opinii asupra opţiunilor de revizuire a acquis-ului în domeniul protecţiei consumatorilor . Constatările Comisiei sunt rezultatul următoarelor activităţi:

– O analiză comparativă asupra modului în care directivele sunt aplicate în statele membre, inclusiv practica judiciară şi administrativă[6].

– În decembrie 2005, Comisia a stabilit un grup de lucru permanent compus din experţi din Statele Membre. În anul 2006 au avut loc trei şedinţe dedicate revizuirii directivelor specifice.

– Un număr de seminarii pentru părţile interesate organizate în contextul lucrului la Cadrul comun de referinţă asupra dreptului contractual[7] au fost susţinute pe parcursul primului semestru din 2006. Aceste seminarii s-au concentrat pe aspecte privind dreptul contractual cu relevanţă directă asupra Revizuirii acquis-ului în domeniul protecţiei consumatorilor [8].

---

4 COM(2006) 211 final

5 Primul raport anual al Comisiei asupra Dreptului contractual european şi Acquis-ul Revizuit, COM (2005) 456 final.

6 Analiza comparativă a legislaţiei comunitare privind consumatorii este disponibilă pe http://ec.europa.eu/consumers/cons_int/safe_shop/acquis/index_en.htm

7 Vezi Comunicarea Comisiei asupra Dreptului contractual european şi revizuirea acquis-ului. calea care va fi urmată, COM (2004) 651 final, Primul raport anual al Comisiei asupra Dreptului contractual european şi acquis-ul revizuit, COM (2005) 456 final.

8 Subiectele discutate au cuprins: vânzările de bunuri de către consumatori (inclusiv răspunderea producătorilor direcţi), termeni contractuali neloiali, obligaţii privind informaţiile pre-contractuale în contractele de bunuri de consum, drepturile consumatorului de retragere şi dreptul la despăgubiri. Vezi cel de-al doilea Raport anual de progres asupra Cadrului de referinţă comun […], ce va fi publicat la finele anului 2007 pe website-ul Direcţiei Generale pentru Sănătate şi Protecţia Consumatorilor.

– Analiza din punctul de vedere al consumatorilor şi al întreprinderilor referitoar la legislaţia existentă în domeniul protecţiei consumatorilor şi efectele sale asupra comerţului transfrontalier[9].

În plus, Comisia a evaluat modalitatea în care directivele supuse revizuirii a fost transpuse de către Statele Membre. Raporturile de punere în aplicare au fost publicate în cadrul Directivelor privind preţul unitar[10] şi Directivele privitoare la vânzarea la distanţă[11]; rapoarte de punere în aplicare asupra Directivei privind vânzarea bunurilor şi a garanţiilor („Directivă privind vânzările către consumatori") şi, de asemenea, Directiva privind acţiunea de încetare ce se vor publica curând.

Ca o completare la lucrările efectuate, toate părţile interesate vor fi consultate asupra problemelor specifice identificate de către Comisie pe parcursul revizuirii directivelor privind călătoriile tip pachet şi directivelor privitoarele la vânzările la domiciliu. Aceste probleme vor fi abordate în documente de lucru care vor fi publicate pe website-ul Direcţiei Generale pentru Sănătate şi Protecţia Consumatorilor. Comisia a identificat un număr de probleme legate de produse de turism pe termen lung care solicită o soluţie rapidă. În acest scop Comisia a început lucrul la o propunere pentru revizuirea acestei directive privind multiproprietatea[12].

2.2. Relaţia dintre revizuire şi altă legislaţie Comunitară

Datorită amploarei terenului acoperit de acquis-ul consumatorilor şi de suprapunerile cu alte directive asupra pieţelor interne, este necesar să se evalueze impactul oricărei proceduri ulterioare propuse la Cartea Verde în domenii precum comerţul electronic sau drepturile de proprietatea intelectuală. În special, continuarea propusă la Cartea Verde nu vor putea compromite dispoziţiile aferente funcţionării pieţei interne, conţinute în cadrul directivei privitoare la comerţul electronic.

Revizuirea nu va afecta regulile Comunităţii asupra conflictului de legi. În acest domeniu, Comisia a prezentat două propuneri pentru regulamente: o propunere pentru un regulament privind legea aplicabilă obligaţiilor non-contractuale (Roma II) şi o propunere pentru un Regulament privind legea aplicabilă obligaţiilor contractuale (Roma I). Această ultimă propunere include o dispoziţie ce sugerează o o regulă de conflict în contractele consumatorilor ce constă în aplicarea legii locului unde consumatorul este rezident, în anumite condiţii.

În conformitate cu ceea ce s-a anunţat în Cartea Albă cu privire la politica serviciului financiar (2005-2010), Comisia întreprinde iniţiative variate în sectorul serviciului financiar, în special în domeniul serviciilor financiare cu amănuntul. În lumina rezultatelor consultaţiei, Comisia va examina în ce măsură orice acţiune legislativă ulterioară se va aplica la serviciile financiare. Astfel, este posibilă excluderea

---

9 Eurobarometru privind protecţia consumatorilor pe Piaţa internă, sondaj realizat începând cu luna februarie până în luna martie, 2006, publicat în septembrie 2006 (http://ec.europa.eu/consumers/topics/eurobarometer_09-2006_en.pdf)

10 disponibil pe http://ec.europa.eu/consumers/cons_int/safe_shop/price_ind/index_en.htm

11 disponibil pe http://ec.europa.eu/consumers/cons_int/safe_shop/dist_sell/index_en.htm

12 Vezi Documentul consultativ al Comisiei asupra revizuirii Directivei privind proprietatea imobiliară în regim de indiviziune, la http://ec.europa.eu/consumers/cons_int/safe_shop/timeshare/consultation_paper010606_en.doc

aplicației în totalitate sau numai a unei părți din orice procedură legislativă ulterioară în domeniul financiar.

Cartea Verde urmăreşte să colecteze toate opiniile de la toate părțile interesate asupra opțiunilor politice posibile pentru revizuirea acquis-ului în domeniul protecției consumatorilor şi de asemenea asupra unui număr de teme specifice.

3. TEME PRINCIPALE

3.1. Noi dezvoltări ale pieței

Majoritatea directivelor care fac parte din acquis-ul în domeniul protecției consumatorilor sunt prescriptive mai degrabă decât bazate pe reguli. Cea mai mare parte nu mai îndeplinesc cerințele impuse de piețele actuale caracterizate de o evoluție rapidă. Acest lucru este deosebit de însemnat în perspectiva importanței crescânde a tehnologiei digitale şi serviciilor digitale (de exemplu descărcare de muzică) care suscită aspecte controversate referitoare la drepturile utilizatorului, în comparație cu vânzarea bunurilor fizice.

Progresul tehnic creează legături noi pentru tranzacții între firme şi consumatori, care nu sunt acoperiți de legislația privind protecția consumatorilor. Licitațiile on-line constituie o exemplificare potrivită a fenomenului. Directiva privind vânzarea la distanță, de exemplu, care a fost elaborată înainte de extinderea recentă a comerțului electronic, permite statelor membre să nu îşi aplice dispozițiile asupra vânzărilor la licitații. Aşa cum se confirmă la evaluarea legilor naționale, utilizarea diferită, de către statele membre, a acestei opțiuni de reglementare produce fragmentare şi conduce la o creştere a reclamațiilor consumatorilor cu privire la aceste licitații on-line[13]. Excluderea software-ului şi a datelor din domeniul de aplicare a directivelor cu privire la vânzările către consumatori poate inspira profesioniştii să încerce să evite responsabilitatea pentru eventualele daune/caracterul neconform al acestor produse prin intermediul condițiilor din Acordurile asupra licențelor de utilizator final (EULA), ce împiedică consumatorii să facă apel la despăgubiri pentru non-conformitate şi să invoce daune[14].

3.2. Fragmentarea normelor

Normele UE existente privind protecția consumatorilor sunt fragmentate în două moduri. Mai întâi, directivele actuale permit statelor membre să adopte norme mai stricte în cadrul legislației lor naționale (armonizare minimă) şi multe state membre au utilizat această posibilitate pentru a asigura un nivel mai ridicat de protecție a consumatorilor. În al doilea rând, multe aspecte sunt reglementate în mod neconsecvent în cuprinsul directivelor, sau au fost lăsate nerezolvate. Pe durata fazei preliminare a revizuirii, factorii implicați - firmele şi consumatorii - au atras atenția asupra unor exemple de fragmentare legislativă care generează probleme. Aceste

---

13 Vezi Comunicarea Comisiei asupra punerii în aplicare a Directivei 1997/7CE cu privire la vânzarea la distanță

14 Pentru mai multe informații asupra problemelor întâlnite de către consumatori cu privire la EULA, vezi raportul emis de către Federația asociațiilor de consumatori germani, (VZBV) care poate fi găsit la http://www.vzbv.de/mediapics/anlage_pm_digitale_medien_06_2006_copy.pdf.

sunt ilustrate în Anexa I. Diferențele declanşează de obicei pentru firme cheltuieli de conformitate suplimentare, inclusiv cheltuieli pentru asigurarea asistenței legale relevante, schimbul de informații şi material de comercializare sau contracte comerciale, sau în cazul non-conformității, cheltuieli posibile legate de litigii. Această problemă este deseori citată de către întreprinderi ca unul dintre motivele pentru care acestea nu administrează afaceri transfrontaliere. În timp ce 19% din comercianții cu amănuntul[15] din UE vând şi fac reclamă în cel puțin o țară din UE, 48% dintre companii sunt pregătite să efectueze vânzări transfrontaliere.

55% dintre comercianții cu amănuntul care îşi exprimă interesul pentru vânzări transfrontaliere consideră că cheltuielile suplimentare pentru respectarea diferitelor legi naționale care reglementează tranzacțiile consumatorilor sunt foarte importante sau destul de importante. 43 % dintre comercianții cu amănuntul din UE consideră că armonizarea legilor privind protecția consumatorilor trebuie să aibă un efect pozitiv asupra vânzărilor transfrontaliere şi asupra bugetului lor comercial transfrontalier.

Există chiar situații în care personalul refuză să vândă consumatorilor din alte state membre: un Eurobarometru[16] recent arată că 33% dintre consumatori raportează că firma a refuzat vânzarea către acesta, deoarece consumatorul nu era rezident în aceeaşi țară.

3.3. Lipsa de încredere

Conform studiului Eurobarometrului mai sus menționat, 26% dintre consumatorii UE au achiziționat bunuri de la firme înființate în alte state membre UE[17]. În timp ce vânzările la distanță reprezintă un fenomen în creştere, numai 6% au cumpărat prin Internet de la un furnizor din alt stat membru[18]. Un motiv ar fi că 45% dintre consumatori au mai puțină încredere în cumpărăturile pe Internet de la firme aflate în străinătate (într-un stat membru această cifră a ajuns la 73%). Acest lucru este mai departe demonstrat de faptul că 44% dintre cei care aveau acces la Internet de acasă, efectuau cumpărături prin Internet de la firme din țară, în timp ce 12% efectuau cumpărături prin Internet din străinătate. În termeni generali, 56% dintre consumatori considerau ca, atunci când achiziționau bunuri şi servicii de la o firmă din alt stat membru, firmele nu respectau întotdeauna legile de protecție ale consumatorului. 71% au considerat că este mai greu să soluționezi probleme precum reclamații, returnări, reduceri de prețuri, garanții, etc. când se fac cumpărări de la firme din alte state membre. 65% au considerat că este mai dificilă returnarea produsului cumpărat prin vânzare la distanță limitele termenului de reflecție dacă produsul provine de la un furnizor dintr-un alt stat membru.

---

15 Eurobarometru Flash 186 asupra poziției firmei față de comerțul transfrontalier şi protecția consumatorului, dirijat în octombrie 2006. Studiul va fi publicat în întregime pe pagina de web a Direcției Generale pentru Sănătate şi Protecția Consumatorilor.

16 Studiul a fost dirijat din luna februarie până în luna martie 2006. Studiul este publicat în totalitate pe pagina de web a Direcției Generale Sănătate şi Protecția Consumatorilor.

17 Această cifră se referă la cumpărăturile transfrontaliere în perioada februarie/martie 2005 până în februarie/martie 2006

18 Numărul de consumatori care achiziționează din alte state membre prin Internet variază de la 1% în Grecia, Ungaria şi Slovacia, până la 28% n Luxemburg urmat de Danemarca cu 19%.

Diferitele reguli care reies dintr-o armonizare minimă ar putea avea un impact negativ asupra pieței interne. Un motiv pentru care consumatorii sunt refractari la a face cumpărături din străinătate este acela că ei nu pot fi siguri că nivelul de protecție de care se bucură în țară se va aplica şi atunci când cumpără din străinătate. De exemplu, durata perioadei de reflecție pentru cumpărăturile la distanță peste graniță variază de la un stat membru la altul, creând nesiguranță pentru consumatori. Aceeaşi regulă este valabilă pentru modalitățile de exercitare a dreptului de retragere şi a costului pentru returnarea bunurilor.

4. OPTIUNI POSIBILE PENTRU VIITOR

În Primul raport anual asupra stării de evoluției privind dreptul contractual european şi revizuirea acquis-ului din 2005[19], Comisia a identificat două strategii principale pentru revizuirea acquis-ului consumatorului: o *abordare verticală* constând în revizuirea individuală a directivelor existente sau o *abordare mai degrabă orizontală* constând în adoptarea unuia sau a mai multor instrumete cadru pentru a reglementa trăsăturile comune ale acquis-ului, sprijinite oricând este necesar de reguli sectoriale.

Când se va traduce revizuirea în propuneri de politică concretă, Comisia va examina atent impactul unor astfel de propuneri, incluzând şi impactul asupra afacerilor.

4.1. Opțiunea 1: abordarea verticală

În cadrul abordării verticale, directivele existente ar putea fi modificate separat pentru a le adapta la piață şi la dezvoltările tehnologice. Discrepanțele specifice directivelor individuale ar putea fi surmontate şi particularitățile acestor directive ar putea fi discutate . Contradicțiile dintre diferite directive ar putea fi eliminate. S-ar putea, totuşi, să dureze mult mai mult şi să nu se reuşească efectul simplificator al abordării orizontale. UE va trebui să încerce să revină asupra aceloraşi probleme în decursul diferitelor proceduri legislative. Comisia ar trebui de asemenea să se asigure că aceeaşi chestiune este transpusă complet de către statele membre pentru fiecare dintre directive. Volumul de acte legislative nu s-ar diminua şi aceleaşi concepte comune ar continua să fie cuprinse şi reglementate în diferite directive. Totuşi, se va permite respectarea specificității fiecărei zone prin îmbunătățirea legislației existente şi prin revizuirea acesteia când este necesar.

4.2. **Opțiunea II: abordarea combinată** (Instrument orizontal combinat acolo unde este necesar cu acțiune pe verticală)

Până la adoptarea în 2005 a Directivei privitoare la practicile comerciale neloiale („UCP”)[20], legislația aferentă protecției consumatorilor a fost fondată în cea mai mare parte pe abordarea verticală, destinată să aducă soluții specifice pentru probleme specifice. Această abordare a condus la formarea un mediu de reglementare fragmentat. Relația dintre diferitele instrumente este uneori neclară deoarece terminologia legală, precum şi dispozițiilor relevante, nu sunt suficient coordonată. De exemplu, dacă proprietatea imobiliară în indiviziune este vândută de un comis voiajor, nu este clar care dintre diferitele informații şi dispoziții de retragere ale

[19] COM (2005) 456 final.
[20] Directiva 2005/29/CE.

vânzărilor la domiciliu şi a Directivelor privind proprietatea imobiliară în indiviziune se aplică[21].

O abordare „orizontală” mai integrată a început cu UCP.

Există o serie de chestiuni care sunt comune pentru toate directivele care fac parte din acquis-ul consumatorului. Definiţiile noţiunilor de bază precum *consumator* şi *profesionist în domeniu*, durata perioadelor reci şi modalităţile de exersare a dreptului de retragere sunt exemple de chestiuni care au relevanţă în contextul diferitelor directive. Aceste chestiuni comune ar putea fi extrase din directivele existente şi reglementate într-o modalitate sistematică într-un instrument orizontal. Împreună cu dispoziţiile directivei privitoare la clauzele abuzive în contracte, datorită caracterului său orizontal, acestea ar putea forma partea generală a instrumentului deoarece acestea s-ar aplica la toate contractele cu consumatorii. O a doua parte a instrumentului orizontal ar putea reglementa contractul de vânzare care este cel mai obişnuit şi mai răspândit contract încheiat cu consumatorul. Din acest motiv, Directiva privitoare la vânzărilor către consumator ar fi inclusă în instrumentul orizontal. Această abordare ar simplifica şi ar raţionaliza acquis-ul consumatorului în direcţia principiilor unei reglementărimai bune[22]. Acesta ar abroga, printr-un efort de reformare, directivele existente privind consumatorii, complet sau parţial, şi astfel s-ar reduce volumul acquis-ului.

Instrumentul orizontal va fi completat de o serie de acţiuni verticale (ex. revizuirea directivei privind proprietatea imobiliară aflată în indiviziune pentru a rezolva problemele sale specifice, precum definirea proprietăţii imobiliare aflate în indiviziune) oricând este necesar („abordare combinată”).

4.3. Opţiunea III: „nici o acţiune legislativă”

Atât abordarea orizontală cât şi cea verticală necesită o acţiune legislativă. Inexistenţa unei acţiuni legislative ar însemna că fragmentarea reglementării actuale ar rămâne sau ar creşte prin utilizarea de către statele membre a unor clauze minime de armonizare. Contradicţiile dintre diferite directive ar continua să existe.

4.4. Domeniul posibil al unui instrument orizontal

Dacă opţiunea II este adoptată, o chestiune importantă de luat în considerare va fi domeniul de aplicare al instrumentului orizontal. În cadrul abordării combinate, o soluţie posibilă ar fi adoptarea unui instrument cadru cu o acoperire largă, aplicabil atât la tranzacţiile interne cât şi externe. Prin crearea unui instrument pentru toate contractele cu consumatorii s-ar simplifica semnificativ mediul de reglementare, atât pentru consumatori cât şi pentru companii. Totuşi, atunci când există reguli specifice sectorului (precum există, spre exemplu, în serviciile financiare şi de asigurări) acestea vor continua să fie predominante, dacă nu este prevăzut altfel. Exemple ale

---

21 Situaţia este discutată în cazul ECJ Travel Vac, Cazul C-423/97.

22 Revizuirea acquis-ului în domeniul protecţiei consumatorilor este menţionată in Programul de simplificare al rulajului ataşat la Comunicatul Comisiei asupra simplificării din 25 octombirie 2005. COM (2005) 535 – implementând programul comunitar Lisabona – O strategie pentru simplificarea mediului de reglementare.

acestor reguli sunt reprezentate de prevederile care reglementează perioada de anulare şi definiţia consumatorului în zona de servicii financiare[23].

O alternativă ar fi introducerea unui instrument orizontal care se aplică exclusiv contractelor transfrontaliere. Noţiunea de contract transfrontalier ar trebui să fie definită (ex. toate contractele la distanţă încheiate de un consumator şi o firmă din state membre diferite). Astfel, consumatorii care fac afaceri cu o firmă străină ar beneficia de o protecţie uniformă în zona UE. Această alternativă ar putea, pe de-o parte, să crească încrederea consumatorului în comerţul transfrontalier, dar pe de altă parte, ar putea creşte fragmentarea legală, supunând clienţii şi firmele la diferite seturi de reguli în funcţie de felul tranzacţiei: transfrontalieră sau internă. Acest lucru ar reduce, de asemenea, valoarea reglementării mai bune a instrumentului orizontal.

O altă alternativă ar fi un instrument orizontal limitat la cumpărăturile la distanţă, fie transfrontaliere sau interne, care ar putea înlocui Directiva privitoare la vânzările la distanţă. Acest lucru ar putea crea un set de reguli uniforme pentru contractele la distanţă. Din nou, principalul dezavantaj ar fi că asupra tranzacţiilor la distanţă şi directe se vor aplica anumite condiţii, astfel crescând fragmentarea legală şi diminuând valoarea reglementării mai bune.

4.5. Gradul de armonizare

Indiferent de opţiunea aleasă de a revizui acquis-ul, ar trebui, de asemenea, să fie decis gradul de armonizare.

Actualele directive privind protecţia consumatorului, care sunt în proces de revizuire, se bazează pe o armonizare minimă, adică, ele conţin clauze conform cărora statele membre au permisiunea să beneficieze de niveluri de protecţie mai ridicate decât cele garantate de directive. Multe state membre au profitat de această posibilitate, ex. prin prevederea unor termene de reflecţie mai mari decât perioadele minime stabilite de directivele privind vânzările la distanţă, vânzările la domiciliu şi multiproprietatea.

Prin urmare, consumatorii nu pot fi siguri că nivelul de protecţie cu care sunt obişnuiţi în ţara natală se va aplica atunci când fac cumpărături transfrontaliere, în timp ce firmele ar putea să fie descurajate să-şi comercializeze produsele sau serviciile în zona UE de faptul că trebuie să respecte diferite reguli în fiecare stat membru.

Pentru a se remedia această problemă, o opţiune ar fi revizuirea acquis-ului consumatorului avându-se în vedere realizarea unei armonizării complete.Acest lucru ar însemna că nici un stat membru nu ar putea aplica reguli mai stricte decât cele stabilite la nivelul Comunităţii. O armonizare completă nu ar determina numai abrogarea clauzelor minime de armonizare; aceasta ar presupune, de asemenea, eliminarea opţiunilor de reglementare disponibile în statelor membre privind unele aspecte specifice prin unele prevederi din directive, care ar putea duce la modificarea nivelului de protecţie a consumatorului în unele state membre.

---

[23] Ex. articolul 35 şi anexa III a Directivei reformulate 2002/83/CE de asigurare directă de viaţă ; articolul 31 al celei de-a treia directive de „asigurare non-viaţă” nr. 92/49/CEE.

De exemplu, când se reglementează limitele de timp ale garanțiilor legale impuse vânzătorului, articolul 5 din Directiva privind vânzarea de bunuri către consumator permite statelor membre să menționeze că, pentru a beneficia de drepturile lor, consumatorii trebuie să informeze vânzătorul despre lipsa de conformitate într-o perioadă de două luni de la data detectării.

Aceste opțiuni pe care le au Statele Membre ar dispărea. Verificările de transpunere au confirmat că un număr semnificativ al statelor membre au folosit astfel de opțiuni de reglementare. Pe baza abordării complete de armonizare, trebuie să se aleagă între diferite soluții, de exemplu prin eliminarea sau generalizarea obligației de a notifica vânzătorul despre lipsa de conformitate în perioada de timp specificată. Dat fiind faptul ca ar putea să fie dificil realizarea unei armonizări privind toate aspectele şi pentru a evita re-crearea de bariere pe piața internă, o abordare privind armonizarea ar putea să fie completată de la caz la caz printr-o clauză care să prevadă recunoaştere mutuală a anumitor aspecte reglementate de legislația propusă, dar nu complet armonizată.

O altă opțiune ar fi combinarea unei armonizări minime cu o clauză de recunoaştere reciprocă. În acest caz, statele membre vor menține posibilitatea de a introduce reguli mai stricte de protecție a consumatorului în legea națională, dar nu ar fi îndreptățite să îşi impună cerințele lor mai stricte firmelor înființate în alte state membre într-un mod care ar crea restricții nejustificate pentru libera circulație a bunurilor sau pentru libertatea de a oferi servicii. Totuşi, aceaste opțiuni nu ar simplifica şi raționaliza mediul de reglementare. Fragmentarea reglementării ar continua să existe şi efectele sale negative asupra încrederii consumatorilor privind piața internă nu ar fi îndepărtate. În absența unei norme care să indice legislația referitoare la comerciant ca şi normă aplicabilă, judecătorul competent într-un litigu transfrontalier (în mod normal, judecătorul țării de destinație) ar trebui să compare sistematic legislația țării consumatorului cu cea a țării de origine. Acesta ar trebui, apoi, să evalueze în ce măsură legislația țării de destinație se află în afara limitei de protecție oferite de legislația țării comerciantului şi, în cazul în care divergența constituie restricție nejustificată, să nu pună în aplicare cele mai stricte dispoziții. Această procedură complicată nu ar ameliora siguranța juridică.

De asemenea, aceste două opțiuni nu ar oferi o soluție care să asigure un nivel ridicat de protecție a consumatorilor, urmărit de către tratat.

4.6. Consultarea conținută în Anexa I

Anexa I conține o listă de chestiuni şi întrebări aduse în discuție Majoritatea întrebărilor sunt legate de chestiunile globale şi orizontale care ar putea fi discutate în contextul abordării mixte. Abordarea verticală, care priveşte directivele specifice, nu necesită o listă extinsă de probleme sau întrebări; acestea au fost tratate în contextul diferitelor consultări organizate de către Comisie, aşa cum au fost prezentate la punctul 2.1. din Cartea Verde.

O serie de probleme globale au reieşit din revizuire. Aceste probleme reflectă deficiențele de reglementare şi lacunele protecției consumatorului din acquis. În majoritatea cazurilor, care au fost aduse în atenția Comisiei de către diferiți consumatori şi a persoanelor interesate din mediul de afaceri, problemele reies din

utilizarea de către statele membre a unor clauze minime şi a unor opțiuni de reglementare.

Problemele sunt grupate în două categorii; cele care sunt comune întregului acquis (ex. definiția consumatorului) sau pentru mai mult de o directivă (ex. dreptul de retragere) şi cele care sunt specifice contractului de vânzare, care este de departe contractul predominant cu consumatorul.

În ceea ce priveşte primul grup, Comisia consideră că este importantă o definiție clară a noțiunii de consumator şi de companie deoarece permite delimitarea în mod mai clar a domeniului acquis-ului.

O opțiune cu bătaie mai lungă este posibila introducere a unui principiu general de bună-credință şi tranzacții corecte în tranzacțiile contractuale. Includerea unui astfel de principiu, care ar putea acționa ca o plasă de siguranță, ar surmonta orice discrepanță viitoare de reglementare şi ar putea asigura faptul că acquis-ul rămâne o dovadă pe viitor.

O serie de probleme se referă la Directiva privitoare la clauzele abuzive în contracte, care este singura directivă care se aplică pentru toate tipurile de contracte cu consumatori, acoperind atât bunurile cât şi serviciile. Importanța practică a acestor chestiuni este demonstrată de proporția remarcabilă a reclamațiilor primite de Centrele europene ale consumatorilor privind termenii contractuali[24]. În acest context, Comisia doreşte, printre altele, să ridice problema dacă protecția pe care o permite directiva ar trebui să fie extinsă pentru a acoperi termenii negociați individual.

Sunt de asemenea abordate probleme precum dreptul de retragere, care este un remediu tipic permis consumatorului de mai multe directive, şi condițiile pentru exersarea lui sunt, de asemenea, abordate.

Se discută, de asemenea, introducerea măsurilor de soluționare contractuale generale, incluzând dreptul generalizat la daune. Absența unor măsuri de soluționare generale din acquis ar putea crea un deficit al protecției consumatorului, care ar putea fi rezolvată în acest context.

În ceea ce priveşte vânzarea de bunuri, unele probleme importante se referă la clarificarea şi posibila extindere a domeniului pentru a include bunurile intangibile, precum cele de software şi de date. Alte întrebări acoperă concepte cheie precum livrarea, transpunerea riscului şi ierarhia măsurilor de soluționare. În sfârşit, se discută despre posibila introducere a responsabilității directe a producătorului şi a conținutului garanțiilor comerciale.

---

[24] Centrele europene ale consumatorilor raportează că 10% dintre reclamațiile făcute în 2005 priveau termenii abuzivi.

Anexa I descrie fiecare dintre următoarele probleme:

1	Abordare legislativă generală
2	Câmpul de aplicare al instrumentului orizontal
3	Gradul de armonizare
4.1	Definiția noțiunilor de „consumator” şi de „profesionist în domeniu”
4.2	Consumatorii care acționează printr-un intermediar
4.3	Introducerea unei clauze generale de bună-credință şi corectitudine
4.4.1	Extinderea câmpului de aplicare la clauze care au făcut obiectul unei negocieri individuale
4.5	Efectele legale ale listei de termeni abuzivi
4.6	Sfera de apreciere a caracterului abuziv: prețul şi obiectul contractului
4.7	Asigurarea efectelor contractuale ale neasigurării de informații
4.8.1	Armonizarea duratei perioadelor de reflecție
4.8.2	Armonizarea modalităților de exercitare a dreptului de retragere
4.8.3	Armonizarea costurilor impuse consumatorilor în cazul retragerii
4.9	Introducerea unor măsuri de soluționare contractuale generale
4.10	Introducerea dreptului la despăgubiri
5.1	Extinderea domeniului de aplicare la alte tipuri de contracte
5.2	Bunurile de ocazie vândute în cadrul licitațiilor publice
5.3	Definiția livrării
5.4	Transferarea riscului
5.5.2	Limite de timp pentru lipsa de conformitate
5.5.3	Reguli specifice în cazul defecțiunilor recurente
5.5.4	Reguli specifice în cazul bunurilor la mâna a doua
5.6	Sarcina probei
5.7	Modificarea ordinului în care pot fi invocate măsurile de soluționare
5.8	Notificarea neconformității
5.9	Responsabilitatea directă a producătorului pentru neconformitate
5.10.1	Introducerea de reguli standard asupra conținutului garanțiilor comerciale.
5.10.2	Transferabilitatea garanțiilor comerciale
5.10.3	Garanții comerciale pentru elemente specifice
6	Alte aspecte

ANNEX I

ISSUES FOR CONSULTATION

When answering the questions below, contributors are encouraged to motivate their answers. It should be noted that all options indicated are non-exhaustive; other solutions may also be put forward.

1. General Legislative Approach

As indicated in section 4 above, there are different alternatives available to reviewing the consumer legislation.

Întrebarea A1: După părerea dumneavoastră, care abordare este preferabilă a se adopta în contextul revizuirii legislației consumatorului?

Opțiunea 1: O abordare verticală constând în revizuirea directivelor individuale.

Opțiunea 2: O abordare mixtă combinând adoptarea unui instrument-cadru ce adresează probleme orizontale relevante pentru toate contractele consumatorilor, cu revizuiri ale directivelor sectoriale, oricând acest lucru este necesar .

Opțiunea 3: *Status quo:* nici o revizuire.

2. Scope of a Horizontal Instrument

Section 4.4 above highlights different options as to the scope of a possible horizontal instrument. One option would be to adopt a framework instrument with broad coverage, applicable to both domestic and cross-border transactions. Alternatively, the horizontal instrument could cover cross-border contracts only. A third alternative would be to limit the scope of application of the instrument to distance contracts concluded cross-border and domestically.

Întrebarea A2: Care ar trebui să fie domeniul de aplicare al unui eventual instrument orizontal?

Opțiunea 1: Instrumentul se va aplica tuturor contractelor consumatorilor, indiferent dacă acestea vizează tranzacțiile domestice sau externe.

Opțiunea 2: Instrumentul se va aplica numai contractelor externe.

Opțiunea 3: Instrumentul se va aplica numai contractelor la distanță, indiferent dacă acestea sunt încheiate pe plan extern sau domestic.

3. Degree of Harmonisation

Section 4.5 above discusses the degree of harmonisation that future consumer protection legislation should be based on. Current legislation allows Member States to adopt more stringent national rules through the use of minimum clauses. The

resulting fragmentation of rules may create internal market barriers and deter consumers from shopping cross-border. Full harmonisation could represent an option for addressing this problem. A second option would be to keep the minimum harmonisation approach. Minimum harmonisation, as indicated above, could be combined with a mutual recognition clause or with the country of origin principle. However, this option would not simplify and rationalise the regulatory environment. Regulatory fragmentation would continue to exist and its negative effects on consumers' confidence in the internal market would not be removed.

Întrebarea A3: Care ar trebui să fie nivelul de armonizare a directivelor revizuite/noului instrument?

Opțiunea 1: Legislația revizuită se va baza pe armonizarea totală complementată, asupra unor probleme nearmonizate complet cu printr-o clauză de recunoaştere mutuală.

Opțiunea 2: Legislația revizuită se va baza pe armonizarea minimă combinată cu principiile țării de origine sau cu o clauză de recunoaştere mutuală.

4. Horizontal Issues

4.1 Definition of "consumer" and "professional"

Currently the directives do not have coherent definitions of the concepts of "consumer" and "professional", although these are fundamental concepts for the application of the consumer acquis. There is no serious justification in terms of the specific purposes of the relevant directives. The uncertainty this causes is aggravated by the fact that the Member States use the minimum clause to extend the vague definitions in different ways. Several stakeholders advocate strongly in favour of consistent definitions of consumer and professional to avoid confusion. In this respect it is also important to ensure coherence with definitions used in other areas of Community legislation.

For instance, the Directive on Doorstep Selling defines consumer as a natural person who is acting for purposes "which can be regarded as outside his trade or profession". The Directive on Price Indications refers to any natural person "who buys a product for purposes that do not fall within the sphere of his commercial or professional activity" and the Unfair Contract Terms Directive refers to "purposes which are outside his trade, business or profession".

Differences between Member States can be noted for example when it comes to individuals buying a product to be used both privately and professionally, e.g. when a doctor buys a car and occasionally uses it to visit his patients. Several Member States have granted natural persons acting for purposes which fall primarily outside their trade, business or profession the same protection as consumers. In addition some businesses, such as individual entrepreneurs or small businesses may sometimes be in a similar situation as consumers when they buy certain goods or services which raises the questions whether they should benefit to a certain extent

from the same protection provided for to consumers. During the review the widening of the definitions to cover transactions for mixed purposes should be considered.

Similarly the professional is referred to variously as "trader", "seller", "supplier" etc, depending on the directive. The definitions vary as well: The Distance Selling Directive, for instance, defines the "supplier" as "any natural or legal person who … is acting in his commercial or professional capacity", whereas the Unfair Contract Terms Directive refers to a "seller or supplier" as a natural or legal person who "is acting for purposes relating to his trade, business or profession, whether publicly or privately owned". To overcome the current inconsistencies the notion of "professional" could replace the variety of terms in the existing Directives and apply to all persons who are not deemed to be consumers.

Întrebarea B1: Cum ar trebui definite noțiunile de „consumator" şi „profesionist în domeniu"?

Opțiunea 1: Se va face o aliniere a definițiilor existente în acquis, fără schimbarea domeniului lor de aplicare. Consumatorii se vor defini ca persoane fizice, acționând în scopuri care sunt în afara ocupației, afacerii sau profesiei lor. Profesioniştii se vor defini ca persoane (juridice sau fizice), acționând în scopuri relaționate de ocupația, afacerea sau profesia lor.

Opțiunea 2: Sensul noțiunilor de „consumator" şi „profesionist în domeniu" va fi extins, astfel încât să includă persoanele fizice care acționează în scopuri direcționate *în principal* în afara (consumatorul) sau *în principal* în cadrul (profesionistul în domeniu) ocupației, afacerii sau profesiei lor.

4.2 Consumers acting through an intermediary

A consumer is not protected by the acquis when his/her contractual counterpart is another private person. The same goes for the case when an individual is represented by a commercial agent, broker or any other intermediary. A practical example of this is when a car dealer sells a second-hand car on behalf of one consumer to another consumer. It has been argued that in these cases consumers need similar protection as in an ordinary business-to-consumer contract since the other party will benefit from the professional expertise of the intermediary and some Member States have chosen to extend consumer protection to these situations.

However, it may be very difficult to establish clear criteria as to when the role of the intermediary is so strong as to warrant consumer protection. There may be a risk of unforeseen and negative knock-on effects on markets on which private persons trade with private persons.

Against applying consumer protection rules to private sellers it could also be argued that a private person might not realise that contracting a professional as her or his intermediary will put her or him in a position equivalent to a professional. On the other hand, a consumer who concludes a contract with a professional acting as intermediary for a private person may be more in need of protection than his contractual counterpart.

It should be noted that the notion of intermediary would not include trading platforms for sellers and consumers, e.g. on the Internet, where the platform provider is not involved in the conclusion of the contract. The role of intermediaries in electronic commerce, including search engines and auction platforms, is currently being examined in a different context and therefore not covered by this review[25].

Întrebarea B2: Ar trebui contractele între persoane private să fie considerate contracte încheiate cu consumatorii, în cazul în care una din părți este reprezentată de un intermediar profesionist în domeniu?

Opțiunea 1: Status quo*:* protecția consumatorului nu se va aplica contractelor consumator-consumator, în care una din părți folosește un intermediar profesionist în domeniu pentru încheierea contractului.

Opțiunea 2: Noțiunea de „contracte încheiate cu consumatorii" va include situațiile în care una din părți este reprezentată de un intermediar profesionist în domeniu.

4.3 The concepts of good faith and fair dealing in the Consumer Acquis

The consumer acquis on contract law does not include a general duty to deal fairly or to act in good faith. A general clause referring to the concept of (un-)fairness exists in Article 5 of Directive on Unfair Commercial Practices, which concerns marketing practices, but which does not apply to contracts[26]. Article 3 (1) of Directive 93/13/EEC on Unfair Terms in Consumer Contracts constitutes a general clause referring to "(un-) fairness" and contains a definition of that term for the purposes of the Directive.

The main advantage of an overarching general clause for consumer contracts in the horizontal instrument would be the creation of a tool which would provide guidance for the interpretation of more specific provisions and would allow the courts to fill gaps in the legislation by developing complementary rights and obligations. It could therefore provide a safety net for consumers and create certainty for producers by filling gaps in legislation. In addition, a general provision may also be a useful tool when interpreting clauses contained in offers or contracts and it may as well respond to the criticism that certain directives or provisions are not time-proof. A general provision could be built round the phrase "good faith and fair dealing". This includes the idea that they show due regard to the interests of the other party, considering the specific situation of certain consumers.

The disadvantage of such a general clause is that it does not encompass precisely the rights and obligations imposed on each party. Its interpretation may vary from Member State to Member State.

---

25 Conclusions will be announced in the Second Report on the application of the Directive 2000/31, to be adopted in 2008.

26 Article 5 of the Directive on Unfair Commercial Practices outlaws marketing practices which - contrary to the requirement of professional diligence – can adversely affect the economic behaviour of consumers.

If included, such a general principle should apply from the negotiation phase to the execution of the contract, including remedies. It would also prevent the emergence of the kind of problems encountered with the current consumer protection directives, due to legislation being overtaken by technological and market developments.

Întrebarea C: Ar trebui un instrument orizontal să includă obligația generală pentru profesioniști de a acționa în conformitate cu principiile bunei-credințe și corectitudinii?

Opțiunea 1: Instrumentul orizontal prevede că, în conformitate cu legislația comunitară privitoare la contractele încheiate cu consumatorii , profesioniștii trebuie să acționeze cu bună-credință.

Opțiunea 2: Se menține status quo-ul: nu va exista nici o clauză generală.

Opțiunea 3: Va fi adăugată o clauză generală, care se va aplica atât profesioniștilor, cât și consumatorilor.

4.4 The scope of application of the EU rules on unfair terms

4.4.1 Extension of the scope to individually negotiated terms

The Directive on unfair contract terms currently applies to non-negotiated terms only, i.e. contractual clauses which the consumer has had no possibility to influence during the negotiation process. In practice, the Directive is in most cases applicable to pre-formulated contract terms used in mass transactions. In reality consumers often have only a very limited possibility to influence the content of a clause even if it theoretically is open to negotiations. A number of Member States have specific rules on the (un-)fairness of individually negotiated terms.

If it is decided to include individually negotiated terms, the test of unfairness could be reformulated so that it ensures that the competent authorities will take into account the actual ability of individual consumers to influence the terms of the contract. Alternatively, this test could be restricted to the list of terms annexed to the directive.

In the absence of specific rules, the unfairness of negotiated terms would be assessed under the principle of good faith (see 4.3).

Întrebarea D1: În ce măsură regulile referitoare la clauzele contractuale abuzive trebuie să se aplice clauzelor care au făcut obiectul unei negocieri individuale? *Opțiunea 1:* Domeniul de aplicare al Directivei privind clauzele abuzive va fi extins clauzelor care au făcut obiectul unei negocieri individuale.

Opțiunea 2: Doar lista de clauze anexată directivei va fi pusă în aplicare exclusiv clauzelor care au făcut obiectul unei negocieri individuale.

Opțiunea 3: Status quo – regulile comunitare vor continua să se aplice exclusiv clauzelor care nu au făcut obiectul unei negocieri individuale sau clauzelor contractelor preformulate..

4.5 List of unfair terms

The rationale behind the list attached to the current Directive on unfair contract terms is to provide guidance to the Member States as to what contractual terms can be challenged under the unfairness test. As the list has a purely indicative character, it may lead to divergent application in Member States.

It should be considered whether a term included in a list of unfair terms of a horizontal instrument should be considered unfair in all circumstances (black list) or unfair unless the examination of the specific circumstances of the contract (including any individual negotiation) shows the contrary (i.e. a rebuttable presumption of unfairness – grey list). These two options could also be combined, i.e. some terms would be considered unfair in all circumstances while other terms are presumed to be unfair. That option has been considered by the CFR researchers.

A comitology mechanism could be included in the horizontal instrument in order to update the list of terms.

Întrebarea D2: Care ar trebui să fie statutul oricărei liste de clauze contractuale abuzive, inclusă într-un instrument orizontal?

Opțiunea 1: Status quo*:* să se mențină lista indicativă curentă.

Opțiunea 2: O prezumție de caracter abuziv, care poate fi respinsă va fi stabilită pentru anumite clauze contractuale o (lista gri). Această opțiune va combina orientările cu flexibilitatea de evaluare a corectitudinii.

Opțiunea 3: Se va stabili o listă de clauze – probabil mult mai scurtă decât cea existentă – care sunt considerate abuzive în toate circumstanțele (lista neagră).

Opțiunea 4: O combinare a opțiunilor 2 şi 3: anumite clauze vor fi complet interzise, în timp ce o prezumție de caracter abuziv, care poate fi respinsă se va aplica pentru celelalte.

4.6 Scope of the unfairness test

Under the Directive on Unfair Terms a non-negotiated contractual term is considered unfair if, contrary to the requirement of good faith, it causes a significant imbalance in the parties' rights and obligations arising under the contract, i.e. the unfairness test. According to this test, the assessment of the unfair nature of the terms relates neither to the definition of the main subject matter of the contract nor to the adequacy of the price (as far these terms are expressed in plain intelligible language).

National laws typically allow the aggrieved party to avoid the contract only where he or she has had little choice as to whether to conclude the contract and the situation has been exploited by the contractual counterpart through charging an exorbitant price. An example of this would be where a consumer whose car breaks down in the middle of a rural area at night may agree to pay a disproportionate price for the repair.

Especially if the scope of the directive were to be extended to negotiated terms, the question arises as to whether the unfairness test should be widened to assess all core

terms of a contract, including the main subject matter of the contract and the adequacy of the price.

Întrebarea D3: Se va extinde sfera de apreciere a caracterului abuziv prevăzut de directivă privind clauzele abuzive?

Opțiunea 1: Aprecierea caracterului abuziv se va extinde pentru a cuprinde definiția subiectului principal al contractului şi adecvarea prețului.

Opțiunea 2: Status quo – se va păstra actuala formă a aprecierii caracterului abuziv .

4.7 Information requirements

Several Directives impose obligations on professionals to provide consumers with information before, at or after the conclusion of the contract. Failure to comply with these obligations is however regulated in an incomplete and inconsistent way. In several cases no remedies are available when information duties are ignored by professionals. Even an extension of the cooling-off periods for failure to provide information, as it is provided for in the Distance Selling and Timeshare Directives, may not be sufficient since the consumer loses his right to withdraw from the contract within three months. Consumer organisations quote the lack of information as one of the main problems in relation to distance selling, whereas business stakeholders deplore the complexity of the current situation.

The Commission is of the opinion that although the horizontal instrument should not cover the existence and the content of the information requirements, considering the varying purposes of consumer information in the different vertical directives, it could encompass provisions on the failure to fulfil information requirements. One possibility is that the horizontal instrument would provide for an extension of the cooling-off period for failure to comply with information requirements. Another solution would be to combine such an extension of the cooling–off period with general remedies for the most serious breaches of information duties (e.g. no information on price and address of the professional).

Întrebarea E: Ce efecte contractuale ar trebui acordate pentru nerealizarea cerințelor în materie de informație din acquis-ul privitor la protecția consumatorilor?

Opțiunea 1: Perioada de reflecție, ca o soluție uniformă pentru nerealizarea cerințelor în materie de informație , va fi extinsă, ex. până la trei luni.

Opțiunea 2: Vor exista soluții diverse pentru încălcarea diferitelor grupuri de obligații informative: unele încălcări la nivel pre-contractual şi contractual vor avea soluționări (ex. informarea incorectă asupra prețului unui produs l-ar putea determina pe consumator să evite încheierea contractului), în timp ce alte greşeli de informare vor fi tratate diferit (ex. printr-o extindere a perioadei de reflecție sau cu nici o sancțiune contractuală).

Opțiunea 3: Status quo*:* efectele contractuale de nerealizare privind furnizarea informațiilor vor continua să fie reglementate diferit pentru diverse tipuri de contracte.

4.8 Right of withdrawal

4.8.1 The cooling-off periods

The Directives on Timeshare, Doorstep Selling and Distance Selling give consumers the right to withdraw from the contract within a certain period. There are significant divergences in relation to the length of these periods, and as to the beginning and calculation of the periods (in calendar or working days). Such differences may be confusing for consumers and can create legal uncertainty in case of overlaps between Directives[27].

The horizontal instrument could provide for common rules on the time frames for all types of contracts for which a right of withdrawal exists, so as to increase legal certainty.

An alternative could be to group the directives into two categories, attaching to each of them a specific withdrawal period. The reason for this would be that different directives grant consumers a right to withdrawal for different reasons, e.g. to allow consumers to compare the price and quality of the products ordered in a door step situation with alternative offers or to allow consumers to see the product ordered at a distance.

Whichever of the two alternatives is chosen, the Commission is of the view that all periods should be uniformly counted in calendar days rather than working days to increase legal certainty. The concept of working days is differently interpreted by the Member States and varying national holidays may cause uncertainties for consumers and businesses.

Întrebarea F1: Trebuie durata perioadei de reflecție să se armonizeze în ansamblul acquis-ului privind protecția consumatorilor?

Opțiunea 1: Va exista o perioadă de reflecție pentru toate cazurile în care directivele de protecția consumatorilor asigură consumatorilor dreptul de a se retrage din cadrul contractului, ex. o perioadă de 14 zile calendaristice.

Opțiunea 2: Vor fi identificate două categorii de directive, pentru fiecare dintre acestea fiind ataşată o perioadă de reflecție (ex. 10 zile calendaristice pentru contractele directe şi cele la distanță, în opoziție cu 14 zile pentru multiproprietate).

Opțiunea 3: Status quo: perioadele de reflecție nu vor fi armonizate în acquis-ul privind protecția consumatorilor; acestea vor fi reglementate de legislația sectorială.

---

[27] See e.g. the case C-423/97 Travel Vac, where the ECJ found that the Doorstep Selling Directive was applicable to a timeshare contract.

4.8.2 The modalities of exercising the right of withdrawal

The modalities of exercising the right of withdrawal are currently regulated differently across the consumer acquis. There are also significant differences in the Member States' transposition of the directives. In some countries consumers may choose how to notify the seller (e.g. by sending an email or simply by returning the good to the seller), whereas in others the consumer is obliged to use a certain procedure such as registered mail. Clarifying the rules on how to return products could increase consumer confidence in cross-border transactions. A recent Eurobarometer survey shows that, in relation to distance selling, 65 % of consumers consider that there are more problems with returning a good during the cooling off period when it was bought cross-border.

To clarify and simplify matters, the provisions on the modalities of exercising the right of withdrawal could be harmonised in the horizontal instrument.

Întrebarea F2: Cum ar trebui exercitat dreptul de retragere?

Opțiunea 1: Status quo: statele membre vor avea libertatea de a alege modul notificării de retragere.

Opțiunea 2: Se va stabili o procedură uniformă privind notificarea retragerii pentru întregul acquis privitor la protecția consumatorilor.

Opțiunea 3: Se vor exclude toate solicitările formale pentru notificarea retragerii. Prin urmare, consumatorul se va putea retrage din cadrul contractului, în orice mod (inclusiv returnarea bunurilor).

4.8.3 The contractual effects of withdrawal

The effect on the contract when the consumer exercises his or her right of withdrawal is regulated differently for different types of contract in the acquis. The Doorstep Selling Directive provides only that withdrawal releases consumers from any obligations under the cancelled contract. Other legal effects are to be determined by national law. The Directive on Distance Selling provides instead that when the right of cancellation is exercised, the seller is obliged to reimburse the sums paid by the consumer free of charge as soon as possible and in any case within 30 days. The only charge that may be made to the consumer is the direct cost of returning the goods.

The horizontal instrument could harmonise the provisions on the effects of withdrawal. The rule that consumers should not bear any costs when exercising their right of cancellation could be spelled out more clearly and made general whereby the option for Member States to impose charges on consumers in the event of cancellation could be removed. In addition, the horizontal instrument could provide for a general time limit by which the professional would have to reimburse consumers who exercise their right to withdraw, as it is currently the case in respect of contracts concluded at a distance.

Întrebarea F3: Ce costuri ar trebui impuse consumatorilor în cazul retragerii?

Opțiunea 1: Opțiunile curente de reglementare vor fi anulate – prin urmare, consumatorii nu vor plăti nimic la exercitarea dreptului de anulare.

Opțiunea 2: Opțiunile existente vor fi generalizate: consumatorii vor suporta aceleaşi costuri pentru exercitarea dreptului de retragere, indiferent de tipul contractului.

Opțiunea 3: Status quo*:* opțiunile curente de reglementare vor rămâne aceleaşi.

4.9 General contractual remedies

The acquis does not provide for a general set of remedies available to consumers for all consumer contracts. Existing remedies are limited to particular types of contracts. The Directive on Sale of Consumer Goods for example, grants consumers some remedies, but not all of those remedies apply to all consumer contracts. The absence of general remedies at EU level creates a deficit in consumer protection.

According to a recent Eurobarometer survey, 71 % of consumers consider it harder to resolve problems such as complaints, returns, price reductions and guarantees when shopping cross-border. Common EU-wide remedies in the horizontal instrument could contribute to addressing this problem. However, this would not tackle the problems faced by consumers concerning the enforcement of rights against a person established in another country. Reduction of the price and termination of a contract could be construed as remedies of general application. Also the introduction of a general right to withhold performance in case of breach of a consumer contract could be considered. Under this option, if the consumer has not yet performed his or her obligations (typically the payment of the price) – the professional who is in breach of the contract cannot enforce his rights against the consumer until he performs correctly.

Întrebarea G1: Ar trebui instrumentul orizontal să prevadă măsuri de soluționare disponibile pentru consumatori?

Opțiunea 1: Status quo: legea existentă prevede soluții limitate la tipuri particulare de contracte (respectiv, vânzări). Soluțiile generale ale contractului vor fi reglementate de legile naționale.

Opțiunea 2: Consumatorilor li se va furniza o gamă de soluții contractuale generale disponibile, în cazul încălcării oricărui contract încheiat cu consumatorul. Aceste soluționări vor include: dreptul consumatorului de a rezilia contractul, de a cere o reducere a prețului şi de a împiedica puunerea în practică a contractului.

4.10 General right to damages

In addition to the right to withhold performance and the right to reduction of price and termination of contract, the horizontal instrument could foresee a general right to damages for breach of a consumer contract. At the moment, the issue of damages is not regulated in the Community acquis, the only exception being the Package Travel Directive. The relationship between domestic rules on damages and the remedies

provided for by the specific directives is unclear. Different solutions are possible. The horizontal instrument could merely introduce a general right to damages for consumers or it could specify that these damages should cover only purely economic damages or both economic and moral losses as in the Package Travel Directive.

Întrebarea G2: Ar trebui instrumentul orizontal să acorde consumatorilor dreptul general la despăgubiri pentru încălcarea contractului?

Opțiunea 1: Status quo*:* problema despăgubirilor contractuale va fi administrată de legile naționale, cu excepția cazului când acest lucru se specifică în acquis-ul comunitar (ex. pachetele de servicii pentru călătorii).

Opțiunea 2: se va prevedea un drept general de despăgubiri pentru consumatori – aceştia vor putea să ceară despăgubiri pentru toate încălcările, indiferent de tipul acestora sau de natura contractului. Va depinde de statele membre să decidă ce tipuri de daune vor fi compensate.

Opțiunea 3: Va fi prevăzut un drept general în ceea ce priveşte despăgubirile consumatorilor, acestea acoperind cel puțin daunele pur economice (materiale) pe care consumatorul le-a suferit ca rezultat al încălcării contractului. În consecință, statele membre vor avea libertatea de reglementare a pierderilor non-economice (ex. daune morale).

Opțiunea 4: Va fi introdus un drept general în ceea ce priveşte despăgubirile consumatorilor, acestea acoperind atât daunele pur economice (materiale), cât şi pe cele morale.

5. Specific rules applicable to Consumer Sales

5.1 Types of contracts to be covered

The Directive on Consumer Sales applies to sales contracts. It does not apply to any other type of contract involving the supply of goods, except for goods to be manufactured in the future. Therefore a consumer who hires a car is not protected by its provisions. Likewise, as the supply of digital content is not covered by the Directive, a consumer who downloads music from the Internet is not protected either. This is a potential consumer protection lacuna. If the horizontal instrument were to cover these types of contracts, consumers would enjoy the same protection against lack of conformity regardless of the legal nature of the contract.

The lack of coverage of contracts for the supply of software and data (so called "contracts providing digital content") is a particularly important problem. With the increase in digital content consumption, questions of liability (e.g. when software damages hardware) and guarantee from defects will grow in importance. Several consumer complaints point, for instance, to problems with music downloaded from the internet or used in MP3 players, software and digital content to be used in mobile phones (e.g. ring tones). An extension of the coverage of consumer protection rules to such situations would allow consumers to make use of remedies for non-conformity and obtain damages. Such an extension of the scope of the Directive may, however, require specific rules since digital content is usually licensed rather than sold to the consumers.

Întrebarea H1: Ar trebui regulile privitoare la de vânzări ale bunurilor de consum să acopere tipurile adiționale de contracte prin care se livrează bunurile sau serviciile cu conținut digital pentru consumatori?

Opțiunea 1: Status quo*:* domeniul de aplicare va fi limitat pentru vânzările bunurilor de consum, singura excepție fiind bunurile care vor fi produse în continuare.

Opțiunea 2: Domeniul de aplicare va fi extins la tipuri adiționale de contracte, prin care bunurile sunt livrate consumatorilor (ex. închirierea maşinilor).

Opțiunea 3: Domeniul va fi extins la tipuri adiționale de contracte, prin care serviciile cu conținut digital sunt livrate consumatorilor (ex. muzică on-line).

Opțiunea 4: Combinarea opțiunilor 2 şi 3

5.2. Second-hand goods sold at public auctions

Under Article 1 (3) of the Directive, Member States may provide that the definition of consumer goods does not cover "second-hand goods sold at public auctions where the consumer has the opportunity to attend the sale in person". This exemption is a source of uncertainty both for businesses and consumers. A horizontal instrument could define the notion of "public auctions" in order to remove this uncertainty; having said this it may be necessary to follow a specific and different approach for on-line auction.

Întrebarea H2: Ar trebui regulile vânzărilor bunurilor de consum să se aplice bunurilor la mâna a doua vândute la licitații publice?

Opțiunea 1: Da.

Opțiunea 2: Nu, acestea ar trebui excluse din domeniul regulilor comunitare.

5.3 General obligations of a seller – delivery and conformity of goods

According to a recent Eurobarometer survey, 66 % of consumers perceive that delivery in the context of cross-border sales may cause more problems than for domestic sales. Adding rules on delivery should increase legal certainty and thereby consumer confidence.

The Directive on Sale of Consumer Goods provides that the seller must deliver goods which are in conformity with the sales contract. However, it does not define the notion of delivery. This is unfortunate, since the moment of delivery is the starting point for time limits for the exercise of fundamental consumer rights, e.g. remedies for non-conformity. The concept of delivery is also important for the passing of the risk[28].

[28] See point 5.5 in this annex.

The Directive does not provide for remedies against lack of delivery, late or partial delivery. Regulating such questions in the horizontal instrument would require a definition of delivery.

The horizontal instrument could clarify whether delivery means that the consumer has materially received the goods (i.e. the consumer has acquired physical possession of the good, for example by collecting the ordered car from the dealer) or whether it is sufficient that the goods are put at the consumer's disposal (e.g. the dealer informs the consumer that the ordered car has arrived at his garage and is ready to be picked up). The horizontal instrument could also provide that, as a default rule, delivery takes place when the consumer acquires physical possession of the good. The parties would remain free to agree otherwise.

Întrebarea I1: Cum ar trebui definită livrarea?

Opțiunea 1: Livrarea reprezintă luarea în posesie materială a bunurilor de către consumator (i.e. bunurile sunt înmânate consumatorului).

Opțiunea 2: Livrarea ar însemna faptul că bunurile sunt puse la dispoziția consumatorului la timpul şi locul specificate în contract.

Opțiunea 3: Livrarea ar însemna, în mod implicit, luarea în posesie fizică a bunurilor de către consumator, dar părțile pot stabili altceva.

Opțiunea 4: Status quo: termenul „livrare" nu ar trebui să fie definit.

5.4 The passing of risk in consumer sales

An issue connected to the definition of delivery is whether the horizontal instrument should regulate the passing of risk in consumer sales, i.e. the question of the point at which the professional bears the risk and the cost of any deterioration or destruction of the good and when this risk passes to the consumer, e.g. in a situation where a good is damaged or destroyed while in transit from the seller to the consumer. At the moment, the issue is regulated differently in the Member States. In some Member States the risk passes to the buyer at the time of the conclusion of the contract while in others property does not pass with the conclusion of the sales contract but with the delivery.

The passing of the risk could be linked to the moment of delivery. Depending on the definition of delivery, this could be at the time when the consumer acquires physical possession of the good or at an earlier stage.

Întrebarea I2: Cum ar trebui reglementată transferarea riscului în vânzările către consumator?

Opțiunea 1: Transferarea riscului va fi reglementată la nivel comunitar şi relaționată de momentul livrării.

Opțiunea 2: Status quo: transferarea riscului va fi reglementată de către statele membre, având ca şi consecință divergența soluțiilor.

5.5 Conformity of goods

5.5.1 Introduction

The duty of the seller to deliver goods in conformity with the contract is the cornerstone of the Directive on Consumer Sales. The Directive establishes a presumption that goods are in conformity with the contract if they fulfil a series of conditions which are considered to be implied by the contract (e.g. that the goods are fit for the purposes for which goods of the same type are normally used).

5.5.2 Extension of time limits

Under the directive, the seller is liable for any lack of conformity which existed at the time of delivery and becomes apparent within two years from that moment (legal guarantee). The Directive does not regulate the suspension or interruption of the two-year period in the event of repair, replacement or negotiations between seller and consumer. Some Member States have introduced specific rules on the extension of the period during which the seller is liable while the seller is trying to cure the defect, whereas others have not introduced such rules. This has led to significant divergences among national laws impeding cross border trade. A horizontal instrument could provide that the duration of the legal guarantee is extended for a period corresponding to the time during which the consumer was not able to use the goods because some remedy was being performed.

Întrebarea J1: Ar trebui instrumentul orizontal să extindă limitele temporale aplicate neconformității pe perioada în care se desfăşoară reparațiile?

Opțiunea 1: Status quo: nu ar trebui făcută nici o schimbare.

Opțiunea 2: Da. Instrumentul orizontal va prevedea ca durata garanției legale este extinsă pe o perioadă în care consumatorul nu a fost capabil să folosească bunurile datorită desfăşurării reparațiilor.

5.5.3 Recurring defects

It may happen that defects which became apparent within two years from delivery re-appear after the expiry of the legal guarantee, even though they have been repaired. In these cases, consumers are left with goods which were already defective at the moment of delivery, but for which any further repair is at the expense of the consumers. Some Member States have introduced specific rules to deal with recurring defects.

A horizontal instrument could provide that when the seller repairs the goods during the period of the legal guarantee, the guarantee is automatically extended to cover any future re-emergence of the same defect for a period to be specified since repair. The issue of recurring defects could also be relevant in the context of remedies, possibly justifying a consumer's claim for replacement instead of another repair.

Întrebarea J2: Ar trebui ca garanția să fie extinsă în mod automat, în cazul remedierii bunurilor, pentru a acoperi defectele recurente?

Opțiunea 1: Status quo: nu se va extinde garanția.

Opțiunea 2: Durata garanției legale va fi extinsă pe o perioadă ce va fi specificată după remediere pentru a acoperi orice viitoare apariții ale aceleaşi defecțiuni.

5.5.4 Second-hand goods

Member States may currently provide that, in case of second-hand goods, the seller and the consumer may agree on a shorter time period for the liability of the seller, provided this period is not less than one year. Varying conditions in different Member States cause legal uncertainty.

This could be corrected by eliminating the possibility for the seller and the consumer to agree on a shorter time period of liability. This should not create any disproportionate burden on professionals since they would only remain responsible for those defects which already existed at the moment of delivery[29].

Another option could be to allow professionals and consumers throughout Europe to agree on a shorter period for the seller's liability for lack of conformity.

Întrebarea J3: Ar trebui să existe reguli specifice pentru bunurile la mâna a doua?

Opțiunea 1: Un instrument orizontal nu include nici o derogare pentru bunurile la mâna a doua: vânzătorul şi consumatorul nu vor putea conveni asupra unei perioade mai scurte de responsabilitate privind defectele bunurilor la mâna a doua.

Opțiunea 2: Un instrument orizontal include reguli specifice pentru bunurile la mâna a doua: vânzătorul şi consumatorul vor putea conveni asupra unei perioade mai scurte de responsabilitate privind defectele bunurilor la mâna a doua (dar nu mai puțin de un an).

5.6 Burden of proof

The Directive establishes a rebuttable presumption that any lack of conformity which becomes apparent within six months from delivery shall be presumed to have existed at the time of delivery. However, such presumption does not apply when it is incompatible with the nature of the goods or the nature of the lack of conformity.

The Commission has been informed that it is difficult to apply a system with a rebuttable presumption that can only be used when it is compatible with the nature of the goods and the defects. Once the six-month period has passed, consumers have to prove a fact (the existence of the defect at the time of delivery) which is extremely

[29] In addition, as it is mentioned below, the presumption that the defects which become apparent within six months from delivery were already existent at that moment only applies if it is not incompatible with the nature of the goods and the nature of the defects. These rules ensure an adequately differentiated treatment of second hand goods vis-à-vis new products.

difficult to establish without access to relevant technical data and/or specialised assistance. Even during the first six months it is in each case necessary to examine whether the consumer can actually invoke the presumption and obtain the reversal of the burden of proof. This way the reversal of the burden of proof serves de facto as a limitation of the legal guarantee[30].

The Commission wonders if the present regime should not be changed. A horizontal instrument could provide that the professional would have to prove that the defects did not exist at the time of delivery since the seller is better placed than the consumer to access relevant data (e.g. by contacting the producer) and provided that the consumer acts in good faith. In any case the reversal of the burden of proof applies only if compatible with the nature of the goods and of the defects. The seller would, therefore, still be able to escape this reversal of the burden of proof in case of normal wear and tear.

Întrebarea J4: Cine ar trebui să fie răspunzător pentru a demonstra că defectele existau deja la momentul livrării?

Opțiunea 1: Status quo: în primele şase luni, profesionistul în domeniu trebuie să demonstreze că defectele nu existau la momentul livrării.

Opțiunea 2: Profesionistul în domeniu trebuie să demonstreze că defectul nu exista la momentul livrării pentru întreaga durată a garanției legale, atât timp cât există o compatibilitate cu natura bunurilor şi defectele acestora.

5.7 Remedies

5.7.1 Introduction

In the context of consumer sales, remedies should lead to the fulfilment of consumers' reasonable expectations in relation to the contract. However, the Directive provides for remedies only in the case of non-conformity and not other kinds of breaches of contract, e.g. when the goods are not delivered at all. Consumers perceive the existing rules as unsatisfactory. Approximately 70 % of consumers state that when buying goods cross-border it is harder to resolve problems such as returns or price reduction in comparison with the domestic situations.

As mentioned in point 4.9 in this annex, the horizontal instrument might provide for some general remedies, which would apply to any breaches of consumer contracts. The remaining, sale-specific remedies (repair and replacement) could continue to be available only in case of non-conformity of the goods.

5.7.2 The order in which remedies may be invoked

Currently the Directive provides for a particular order in which remedies may be invoked. Reduction of price or termination of contract can only be invoked if repair and replacement are impossible or disproportionate. The Commission has been

[30] For instance in some Member States, after the six months period, consumers are forced by the sellers to prove the existence of the defect at the moment of delivery by producing expensive technical reports.

informed that it is difficult for consumers to assess whether a professional's claim that a particular remedy would be disproportionate is right or not.

A horizontal instrument could allow consumers to choose freely amongst the available remedies in case of wrong performance. However, to limit the economic burden on the professional, termination of contract would remain available only in case of non-performance and breaches that are so serious as to give consumers reasonable grounds to refuse correct performance.

Alternatively, the horizontal instrument could maintain the current sequence of remedies, with some amendments. For instance, it could provide that the reduction of the price is available immediately as an alternative to repair and replacement, while at the same time altering the conditions under which the consumer can "move" from these first-line remedies to the termination of contract (e.g. in the case of recurring defects).

Întrebarea K1: Ar trebui consumatorul să aibă libertate de alegere a oricărei soluții de remediere disponibilă?

Opțiunea 1: Status quo: consumatorii sunt obligați să solicite inițial reparație/înlocuire şi să ceară o reducere de preț sau rezilierea contractului doar dacă celelalte soluții nu sunt disponibile.

Opțiunea 2: Încă de la început, consumatorii vor avea posibilitatea de a alege oricare dintre soluțiile disponibile. Cu toate acestea, rezilierea contractului va putea fi posibilă doar în condiții speciale.

Opțiunea 3: Consumatorii sunt obligați să solicite inițial reparație, înlocuire sau reducere de preț şi vor putea să ceară rezilierea contractului doar dacă aceste soluții nu sunt disponibile.

5.8 Notification of the lack of conformity

The Directive allows Member States to provide that the consumer must inform the seller of the lack of conformity within a period of no less than two months from the moment of discovery in order to benefit from his rights. Most Member States have made use of this option, some of them waiving this obligation only in certain circumstances. The horizontal instrument should eliminate the existing divergences, which cause confusion for consumers and businesses.

Întrebarea K2: Trebuie consumatorii să anunțe vânzătorului lipsa de conformitate?

Opțiunea 1: Va fi introdusă obligația de notificare a vânzătorului, cu privire la orice defect.

Opțiunea 2: Va fi introdusă obligația de notificare în anumite circumstanțe (ex. când vânzătorul a acționat contrar cerinței de bună-credință şi a fost extrem de neglijent).

Opțiunea 3: Va fi eliminată obligația de notificare într-o anumită perioadă de timp.

5.9 Direct producers' liability for non-conformity

A number of Member States have introduced various forms of direct liability of producers. These differ considerably as to the conditions and modalities. The horizontal instrument may address these divergences by introducing rules on the direct liability of producers (e.g. the introduction on an EU wide producer's liability) so that consumers would be able to request certain remedies directly from the manufacturer (and possibly from the importer) throughout the EU. This would eliminate possible internal market barriers and would favour especially consumers buying cross-border. A more detailed analysis can be found in the Report on the implementation of the Consumer Sales Directive.

The issue of producers' liability in the context of the review of the acquis is limited to situations where a good is not in conformity with the consumer contract, e.g. the product does not have the quality or characteristics that the consumer is entitled to expect. Liability for damage caused by the defectiveness of a product, i.e. death, personal injuries or destruction of any item of property other than the defective product itself, is regulated by the Product Liability Directive and falls outside the scope of the review[31].

Întrebarea L: Ar trebui instrumentul orizontal să introducă responsabilitatea directă a producătorilor pentru neconformitate?

Opțiunea 1: Status quo: nu se vor introduce reguli de responsabilitate directă a producătorilor la nivel UE.

Opțiunea 2: Se va introduce responsabilitatea directă a producătorilor în condițiile descrise mai sus.

5.10 Consumer Goods Guarantees (Commercial guarantees)

On top of the rights conferred upon consumers by legislation, sellers or producers may offer consumers additional rights on a voluntary basis (a so-called commercial guarantee). They can, for example, grant consumers certain rights in case the goods do not meet the specifications set out in the guarantee statement and in associated advertising.

5.10.1 Content of the commercial guarantee

The directive does not address the question of what happens if the guarantee statement omits to inform the consumer on the content of the guarantee. It has been stated that the current situation may mislead consumers who rely on such vague statements without checking whether they are actually granted any additional rights.

A horizontal instrument could remedy this situation by providing a default content of a guarantee setting out basic rights which the guarantee holder should have if these are not spelled out in the guarantee document. These may include a right to replacement or repair if goods are not in conformity with the contract. If the duration

[31] Council Directive 85/374/EEC of 25 July 1985 on the approximation of the laws, regulations and administrative provisions of the Member States concerning liability for defective products.

of the commercial guarantee is not indicated it could apply to the estimated life-span of the goods. It would have to be EU-wide. Finally, the costs of invoking and performing the guarantee would be borne by the guarantor.

Întrebarea M1: Ar trebui instrumentul orizontal să asigure un conținut standard al garanției comerciale?

Opțiunea 1: Status quo: instrumentul orizontal nu va include reguli standard.

Opțiunea 2: Nu vor fi introduse reguli standard pentru garanțiile comerciale.

5.10.2 The transferability of the commercial guarantee

The directive does not regulate the issue of the transferability of the commercial guarantee to subsequent buyers. This is important for consumers who intend to re-sell a product as well as for subsequent buyers who would like the products still to be covered by the commercial guarantee especially in the context of a cross-border transaction.

The horizontal instrument may address this problem by providing that a guarantee would benefit also subsequent buyers of a product. Such a rule could have a mandatory or default character (i.e. the seller would be able to limit the transferability of the guarantee in certain circumstances).

Întrebarea M2: Trebuie un instrument orizontal să reglementeze transferabilitatea garanției comerciale?

Opțiunea 1: Status quo: posibilitatea de transfer a unei garanții comerciale nu va fi reglementată de regulile comunitare.

Opțiunea 2: Se va introduce o regulă imperativă prin care garanția este automat transferată la cumpărătorii ulteriori.

Opțiunea 3: Instrumentul orizontal prevede transferabilitatea ca o regulă standard, altfel spus, un garant va putea exclude sau limita posibilitatea de transfer a garanției comerciale.

5.10.3 Commercial guarantees for specific parts

In the case of complex goods (e.g. cars) producers offer commercial guarantees limited to specific parts. The horizontal instrument could make sure that consumers are clearly informed on which parts are covered by a particular guarantee. If such information is not provided the limitation would be without any effect.

Întrebarea M3: Ar trebui un instrument orizontal să reglementeze garanția comercială limitată la un element specific?

Opțiunea 1: Status quo: posibilitatea furnizării garanției comerciale limitată la un element specific nu va fi reglementată de instrumentul orizontal.

Opțiunea 2: Instrumentul orizontal asigură doar obligația informativă.

Opțiunea 3: Instrumentul orizontal ar include o obligație informativă și ar prevedea că, în mod standard, o garanție acoperă toate bunurile specificate în contract.

6. Other issues

In this document stakeholders are consulted on a number of issues that have been identified as important in the context of the review of the consumer acquis. The Commission welcomes information and suggestions on any other matter deemed to be pertinent and relevant to overall objectives of the review.

Întrebarea N: Există altă/e problemă/e sau domeniu/domenii care necesită o examinare în detaliu sau o abordare la nivel UE în contextul protecției consumatorului?

ANEXA II

DIRECTIVE ÎN CURS DE REVIZUITE ÎN DOMENIUL PROTECȚIEI CONSUMATORULUI

Directiva 85/577/CEE a Consiliului din 20 decembrie 1985 privind protec□ia consumatorilor în cazul contractelor negociate în afara spa□iilor comerciale, JO L 372, 31.12.1985, p. 31.

Directiva 90/314/CEE a Consiliului din 13 iunie 1990 privind pachetele de servicii pentru călătorii, vacanțe □i circuite, JO L 158, 23.6.1990, p. 59.

Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii, JO L 95, 21.4.1993, p. 29.

Directiva 94/47/CE a Parlamentului European şi a Consiliului din 26 octombrie privind protec□ia dobânditorilor în ceea ce prive□te anumite aspecte ale contractelor privind dobândirea dreptului de folosin□ă pe durată limitată a bunurilor imobile, JO L 280, 29.10.1994, p. 83.

Directiva 97/7/CE a Parlamentului European şi a Consiliului din 20 mai 1997 privind protec□ia consumatorilor cu privire la contractele la distan□ă, JO L 144, 4.6.1997, p. 19.

Directiva 98/6/CE a Parlamentului European şi a Consiliului din 16 februarie 1998 privind protecția consumatorului prin indicarea prețurilor produselor oferite consumatorilor, JO L 80, 18.3.1998, p. 27.

Directiva 98/27/CE a Parlamentului European şi a Consiliului din 19 mai 1998 privind ac□iunile în încetare în ceea ce prive□te protec□ia intereselor consumatorilor, JO L 166, 11.6.1998, p. 51.

Directiva 1999/44/CE a Parlamentului European şi a Consiliului din 25 mai 1999 privind anumite aspecte ale vânzării de bunuri de consum □i garan□iile conexe, JO L 171, 7.7.1999, p. 12.